

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!

İşçi Köylü Kurtuluşu

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

EKİM 2017

SAFLARIMIZDAN AYRILAN SAĞ TASFIYECİLİĞE YÖNELİK, PARTİMİZİN NİHAYİ TUTUMU VE DEĞERLENDİRMESİ!

Partimiz içinde yaşanan gelişmeler ve ayrışmaya dair “son bir açıklama” yaparak kamuoyunu bilgilendirmek ve yönelimimizi çizmek bir ihtiyaç olarak ortaya çıkmaktadır. Zira Partimizde yaşanan ayrışmaya dair bütünlüklü bir bilgilendirme yanında, partimizin gelinen noktada sınıf mücadelesinin görevlerine odaklanacak bir yönelime hızla sokulması açısından bu açıklamayı önemli görüyoruz. Kamuoyuna yansıyan ve yansımayan boyutuyla ana hatları ve dönüm noktalarını tespit ederek süreci bütünlüklü bir değerlendirmeye tabi tutacağız. Son yaşanan gelişmelerin ne anlam ifade ettiği, parti kamuoyumuza ne anlatmak istediğine dairde perspektifimizi ortaya koyacağız. Zira artık gelinen nokta tüm cepheleri ve hatları çizilmiş, örgütsel ayakları oturmuş, siyasi-ideolojik çizgileri belirginleşmiş net bir ayrışma durumudur. Bu tabloda partimizden bir hizip çalışmasıyla ayrılan grubu nasıl tanımladığımız, ilişkilenmemizin ve yaklaşımımızın ne olacağı, bu grubu siyasal-ideolojik tanımlamamızın ne olduğunu yeniden ve bütünlüklü ilan etmemiz gereken bir aşamaya gelmiş bulunuyoruz.

Partimiz İçindeki Sorunlar, Ortaya Çıkan Hizipçilik, Bununla Mücadele, Girişimler Ve Sonuçları;

Partimiz oldukça önemli bir oturma sürecini uzun sayılacak bir süre örgütlenme evresi geçirmiştir. Bu süreç aynı zamanda bir çizgi mücadelesi şeklinde de yansımıştır. Ancak önderlikte yürüyen örtülü ve açık bir mücadele daha öncesine dayanmaktadır. Partimiz oturma sürecinin son evresine gelmiş, partinin yeni siyasal-ideolojik-örgütsel yönelimini belirleyecek iradeyi şekillendirecek bileşenler ortaya çıkmıştır. Ancak bu 2015 yılında bir düşman operasyonu ile sabote edilmiştir. Sorunların biriktiği, büyüdüğü, sürece yeni bir soluk ve motivasyon katacak, Partinin yönelimini daha da berraklaştıracak bu olanağın, hesaplaşma zemininin ortadan kalkması partimiz için hiçte iyi olmayan bir sürecin başlangıcına vesile olmuştur. Partimizin operasyonla süreci sabote olsa da, bu süreci toplayacak ve yeniden tesis edecek bir önderlik boşluğu hukuken oluşmamıştır. Ancak güvensizliklerle beslenen, üstü kapatılmış sorunların yarattığı mayalanmanın patlak verdiği noktada önderlik bileşeni olmuştur.

Geldiğimiz aşamanın, birinci dönemeç noktası partinin sürecinin sabote edilmesi iken ikinci dönemeç noktası önderlik de patlak veren sorunlar olmuştur. Partimiz önderliğinde yaklaşık üç dönemdir kesintisiz yer alan ancak partinin hiçbir sorununu sahiplenme cesareti göstermeyen bir yaklaşımın, Parti önderliğinin kalan diğer bileşenlerine karşı “komplo, darbe, şaibe ve hizipçilikle” malul bir girişimi, 2015 Haziran ortasında ortaya çıkmıştır. Bu girişim, bir kısım Parti Üyesi ile yapılan mektuplaşma da gerçekleşmiştir.

Aynı posta içinde muhatabı olan MK üyelerine süreci tüm sorunlara ve farklı düşüncelere rağmen ortak karşılamak gerektiğini vurgularken; bir kısım Parti Üyesine yazılan mektupta “partiye ele geçirmeyi içeren” bir darbe tezgahı planı sunulmakta, komplonun nasıl örüleceği izah edilmekte ve henüz “kanıtlayamadığı” ama emin olduğu “ajanlık” iddiaları sunmaktadır. Bu mektubun, işleyişin doğal seyrine uygun olarak, diğer MK üyelerine ulaşmasıyla birlikte parti içindeki kriz tetiklenmiştir. Bir alanda bulunan MK üyeleri ve yedek üyeleriyle birlikte (bugün bu toplantının yapılması için en fazla ısrar eden, zorlayan MK yedek üyesi ayrışma gerekçelerinden biri olarak bu toplantıyı göstererek, deyim yerindeyse bir devrimci samimiyet testinden geçmektedir) *sürecin nasıl örgütleneceğine dair yapılan Haziran toplantısında bu komplonun ve darbe girişiminin mahkum edilerek partiye açılmasına ve ilgili MK üyesinden özeleştirilme talebi edilmesine karar verilmiştir. Bu şekilde komploculuk ve darbecilik partiyeye sunulmuş, sorun partiyle tartışmaya açılmıştır.*

Parti içinde aynı zamanda, sürecin engellenmesi sonucu ortaya çıkan “çalışma tarzı” ve “sürece önderlik etme yöntemi” tartışması da başlamıştır. Ancak bu tartışma, kolektif önderlik sorumluluğu ve parti kadrolarının ortak sorunu olması gerçekliğinden çıkarılmış; yine sorumluluğu parti içindeki bir kısım MK üyesine mal edecek bir yönlendirmeye ele alınmaya çalışılmıştır. Bu tartışma aynı zamanda seçilmiş MK üyelerinin “iradesiz” olduğu gibi net “tutum” dönüştürülmüştür. Tartışmayı yürüten “partililer” bir yandan da seçilmiş MK üyelerinin iradesini “bir araya gelemedikleri” gerekçesiyle tanımama şekline büründürmüştür. Aynı zamanda MK tarafından atanmış bir yedek MK üyesi, aslında kendisinin MK olarak atandığını iddia etmiştir. Yedek olarak atandığı dönem boyunca ne bir şehitlik, ne bir tutuklanmayla MK’da boşalma olmadığı halde, bunlar açık açık anlatıldığı halde bu tutumunda ısrar etmiş ve buda yaşanan krize eklenen bir halka olarak parti sorunları içine girmiştir.

Bu aşamada gelinen nokta önderlik için şöyledir: MK üyelerinden birisi geriye çekilmiş ve mücadeleden uzaklaşmıştır. Bir diğeri “komploculuk ve darbecilik” girişimi ile suç işlemiş ve bu suçlarına daha sonrasında alanlara yazdığı mektuplarla yenisini eklemeye devam etmiştir. **Bu tablo partinin hukuken olmasa da, fiilen bir MK iradesinin önderlik edecek şekilde bir araya gelme sorunu yaratmıştır.** Bir yandan da MK üyesi olmadığı halde MK yetkileriyle hareket eden yedek MK üyesi gerçekliği sorunu baş göstermiş, yine bir kısım parti üyeleri bu bir araya gelememe durumundan kaynaklı partiyi bu durumdan herşeye rağmen çıkarmaya çalışan MK üyelerini “iradeyi” taşımadıkları gerekçesiyle tanımama tutumu oluşmuştur. Bu tablo adeta partinin başsız, önderliksiz bir şekilde çırpınmasına, dağılmasına ve süreci karşılayacak bir merkezi koordinasyonsuzluğa ve başıbozukluğa sürüklemeye zemin hazırlamıştır. Önderliği tanımama tutumu alanların bir kısmı ise MK yedek üyesi konumundadır. “Beğenmedikleri”, “eleştirdikleri” MK üyeleri ile çalışmayacaklarını adeta pratikleriyle, tutumlarıyla deklere eden bir konumlanış almışlar MK’ni tanımadıklarını ilan etmişlerdir.

Parti içi tartışmalar birkaç ay içinde ciddi boyutlara ulaşmıştır. Ciddi bir yazınsal tutum ve yaklaşım oluşmuştur. Parti açık bir şekilde önderliksiz bırakılmayla, süreci yönetme kriziyle yüz yüze kalmıştır. Bu tablo içinde partinin iradesini en sağlıklı şekilde yeniden tesis etme zorunluluğu ortaya çıkmıştır. Partinin genel eğilimi; tartışmaların derlenip toplanması ve tüm partiye açılması şeklinde olmuştur. Bu tartışmalar eksiksiz ve tam olarak, parti önderliğinin tüzüğün gereklerine uygun ve partinin sağlıklı şekilde sürece önderlik etmesini sağlayacak bir önderliğin tesis edilmesi tartışmalarıyla birlikte partiye açılmıştır. Burada hemen belirtelim ki süreç boyunca bir aşamada tartışılan, tehdit ve şantajlarla dayatılan bir dizi şey gerçekleştiği noktada aynı kesim tarafından “bunun yapılması hataydı, iradesiz önderliğin yapma yetkisi

yoktu” şeklinde bir tartışmayla boğulmaya çalışılmıştır. Parti MK üyeleri, partiye açılması zorunlu hale gelen ve genelin istediği tartışmayı Komünist adlı yayın organımız vasıtasıyla açmıştır. Bu yayın hazırlandığı sürece de parti içinde boy veren muhalefetin bir kısmı bu tartışmaların uygun ve hiyerarşi düzleminde partiye açılmaması durumunda kendilerinin fiilen açacağını ve tüm yazıları ve belgeleri ulaşabildikleri tüm partililere ulaştıracakları tehditlerini savurmuştur. Bu kesime Troçkist muhalefet dememizin en temel nedeni süreç boyunca bu tutum içinde olmalarıdır. İstedikleri şey istemedikleri kişiler tarafından gerçekleştiğinde daha önce istedikleri şeye muhalefet eden yani kendi kendine muhalefet etmeyi başaran bir çizgi sürecin her aşamasında gerçekleşmiştir. Bu açıdan Troçki'nin muhalefet biçiminin yaşatılmasında eşsiz bir çaba, yüksek bir azim içinde olmuşlardır.

Nihayetinde Kasım ayında Komünist 72. sayısı çıkarılmıştır. Azınlıkta olan MK üyelerinin önderliğiyle partiye açılan tartışma birkaç noktada odaklanmıştır. Birincisi, partinin önderliğinin yeniden ve işlevli şekilde tesis edilmesi. İkincisi; parti içi tartışmaların partiyi güçlendirecek ve pekiştirecek zeminde yapılması. Bu tartışma aynı zamanda azınlıkta kalan MK üyelerinin önderliği tartışmaya mahal vermeyecek şekilde partiye çözmesi şekline bürünmüştür. Açık istifasını vermeyen ancak mücadeleden kopan MK üyesi ve suç işleyen bir başka MK üyesi hakkında kanıtlar ve deliller sunarak PMK üyeliğinin ve parti üyeliklerinin sonlanması talep edilmiştir. Bu durumda fiilen olan ve bu soruşturmalar sonucunda MK üyeliğinden düşürülme durumunda hukuki olarak da ortaya çıkacak Merkez Komitesi'nin irade sorununa da partiyi dahil eden bir öneri gelmiştir. **Seçilmiş MK üyeleri, yedek üyelerin MK tarafından atandığı ve yine MK tarafından değiştirilme yetkisini kullanmaksızın, var olan gerçeği tanımlayarak bir öneri getirmiştir. Var olan yedeklerden bir kısmının var olan MK üyeleriyle uyumlu olmadığı, çalışma iradesi göstermediği irade sorunu karşısında bu yedeklerin atanması durumunda Partinin önderliğinin sürece önderlik etme sorununun devam edileceği tespiti yapılmıştır. Buna uygun olarak Partiyeye, sadece yedek üyelerinden bir kısmının MK'ya atanarak irade sorununun çözüleceği, bu yöntemle fiilen ve hukuken sağlıklı bir parti önderliğinin tesis edilme koşullarının oluşacağı ifade edilmiş. Tüm partiyi de içine katarak bu önerisinin parti tarafından onaylanmasını talep etmiştir.**Burada hemen bir noktayı belirtelim: var olan yedek üyelerin hepsi 8. Konferansta seçilmemiş yedeklerdir. Konferansın PMK'ya verdiği yetkiyle atanmış yedek üyelerdir. Bu gerçeklik, Yedek üyelerin asil üyelere boşalma olması durumunda yerine hangisinin MK'ya alınacağı **Yetkisi Konferansta PMK'ya verilmiştir, tasarrufta ona aittir.**

Bu tartışma Kasım'dan itibaren başlayan bir tartışma olmuştur. Partimiz bu tartışmanın sonuçlarını ancak Eylül 2016'da netleştirebilmiştir. Bu tartışma sonuçlanana kadar partide yaşanan önderlik boşluğu her MK üyesinin Parti programı ve 8. Konferans iradesi ve belirlenmiş yönelim doğrultusunda kendi alanlarında önderliklerini sürdürme ve alan komitelerinin bu hiyerarşiye uygun olarak şekillenmesini zorunlu bir görev ve sorumluluk haline getirmiştir. Ancak parti içi tartışmalar, tüm partiye aktarıldıktan ve genel düşünceler görülmeye başlandıktan sonra partimizde yaşanan muhalefet ve memnuniyetsizler bileşenleri farklı saikler ve yaklaşımlarla da olsa bir biriyle ilişkiye geçerek, muhalefet gücünü adeta hizip'e çevirme sürecini başlatmışlardır. **Bu bağlamda bu süreç boyunca partide egemen olan anarşizm olmuştur.** Bu bileşenler gizli bir şekilde ortaklaşma sürecini örgütlerken, aynı zamanda “iradesizlik” tartışmaları ekseninde MK üyelerinin önderliğini yok sayan tutumlarını devam ettirdiler. Kuşkusuz sadece bununla yetinilmedi. Belirledikleri ve güvendikleri parti ileri militanlarına da disiplinsizlik yaparak parti sorunları açılmıştır. Bu bağlamda parti tabanı 2016'nın başından itibaren parti sorunlarına parça parça hakim olmaya başlamıştır.

Özellikle Yurt Dışı merkezli bu hizip çalışması Mayıs ayında yaptıkları hizip toplantıları ve dağıttıkları belgeler ile suçüstü yakalanmıştır. **Parti Üyelerinin okuması gereken belgeler, parti taraftarlarımızda broşür şekline getirilmiş haliyle ortaya çıkmıştır.** Üstelik Partiyeye ulaştırılmamış belgelerdir bunlar. Kimi Parti Üyeleri ve hatta MK üyeleri parti içi tartışma yazılarını taraftarlarımıza dağıtılmış broşürde ancak görebilmiştir. Parti içi tartışmalar artık bu aşamadan sonra Hizip mekanizmasının hiyerarşisi içinde tüm tabana doğru yayılan bir çalışmaya maruz kalmıştır. Yine kendilerine yakın taraftar, sempatanlarla kitle toplantıları örgütlenmiş, yıllardır var olan alan önderlikleri birçok alanda yok sayılarak bu faaliyetler örgütlenmiştir. **Mayıs 2016 Hizipçi faaliyetin gizlenemeyecek derecede açık hale geldiği bir dönemektir.**

Buna rağmen parti önderliği ve parti disiplinine tabi olan bileşen, bu hoyrat, anarşizmden devralınmış, parti disiplini ve anlayışıyla örtüşmeyen tutumları iki çizgi mücadelesinin konusu olarak görmeye devam etmiştir. **Hizip çalışması kendi disiplinini, kendi örgütlü yapısını kurmasına, ikili bir yönetim anlayışı oluşturmasına rağmen parti içi tartışmaların ve irade sorununun çözülmesinde ısrarlı ve kararlı durulmuştur.** Ancak parti tabanına tek taraflı yayılmış bilgilerin yanıtları aynı kesime partimiz hiyerarşisi ve disiplinine uygun olarak ve resmi imzalarla sunulmuştur. **Fakat açık ve hiçbir şekilde gizlenemeyecek biçimde ortaya çıkan hizip çalışmasına rağmen parti süreci birliği bozmayacak şekilde yönetmeye devam etmiştir.**

Ekim 2016'da parti iradesine sunulan önderlik sorunu çözüme kavuşmuştur. Ancak bundan önce kimi gelişmeler söz konusu olmuştur. Soruşturmayaya tabi olan MK üyelerinden birisi Eylül 2016 tarihinde partiyeye istifasını sunmuştur. İstifasını "2016 Temmuz-Ağustos ayından itibaren 8. Konferansın seçtiği ve yönetici olarak kabul ettiği hiçbir PMK üyesinin partiyeyi yönetme hakkı yoktur ve hiçbir yetkisi kalmamıştır." diyerek ilan etmiştir. Bunun yanında kimi alanlara yazdığı mektuplarda "2016 Temmuz-Ağustos ayından itibaren hiçbir komitenin ve ... PMK üyesinin partiyeyi yönetme yetkisi kalmamıştır. Başta ... PMK üyesi olmak üzere kimsenin yönetme hakkı kalmamıştır. '...' gelip, sizlere şeflik-patronluk taslarsa restinizi çekin. Ne onun ne de ...'nın hiç bir yönetme hakkı kalmamıştır. Bu bilgilere sahip olarak hareket etmeni talep ediyoruz." (eril bir dille, çirkin ve aşağılama amaçlı kullanılan sıfatlar tarafımızca kaldırılmıştır) diyerek partiyeyi önderliksiz şekilde kaosa sürüklemeye hesabı içinde yapılmıştır.

Ancak her şeyi kendiyle başlatan ve sonlandıran bu anlayış partimizin tüzüğünü unutmamıştır. Yine parti içinde demokratik bir şekilde yürüyen irade tartışmasını yok saymıştır. Parti tüzüğümüzün hükmü bu istifayla MK'nın işlevini yitirmeyeceğini çok açık bir şekilde ifade etmektedir. Partinin ilgili tüzük hükmü "MK tüm yedek üyelerin sırayla katılımına rağmen irade yitimini aşamazsa, asil üye sayısının üçte birini alt organlardan bünyesine katabilir. Bundan sonra irade sorununun yeniden oluşması halinde, çözüm yöntemi için parti iradesine başvurulur." şeklindedir. Yoruma mahal bırakmayacak şekilde böylesi bir istifa durumunda "iradenin" yitirilmeyeceği ve çözüm yolları ortaya konmuştur. Ancak tüzüğe ve işleyişe rağmen Partinin yaşadığı ayrışma bu istifaya dayandırılmıştır. Zira 10 Şubat 2017 Tarihli Ortadoğu Bölge Komitesi, TMLGB, Kadın Komitesi, Enternasyonal Büro, Geçici Yurt Dışı Komitesi ve ... Komitesi imzalı "Hizip Tartışmasına Karşı Ortak Açıklama" başlığıyla yapılan değerlendirme de "Eylül 2016 Tarihi itibariyle MK içinde yaşanan istifa nedeniyle parti tüzüğümüzün ilgili maddesince MK iradesini yitirdiği için hiç kimsenin MK adına hareket etme ve MK imzası kullanma yetkisi kalmamıştır. Dolayısıyla bu tarihten itibaren MK adıyla yapılan açıklamalar, atılan adımlar/alınan kararlar geçerli değildir!" denmektedir.

Bu tutumun kendisi parti karşıtlığıdır, partinin açık tüzük hükümlerine ve tüzüğün partiyi önderliksiz bırakmama anlayışına karşı açılmış “anarko-liberal” savaşıdır. Partimiz bu anlayışı kabul etmediği, tüzük hükümlerine bağlı kaldığı için adeta suçlanmakta, mahkum edilmekte ve ayrılmanın gerekçesi yapılmaktadır! Hatta bu hizipçi anlayış Parti tüzüğüne sadık kaldığımız için bizi partiden ayrılmakla suçlamaktadır.

Ekim ayı itibariyle sonuçlanan soruşturma ve irade tartışmasında parti bir karara varmıştır. Parti soruşturma açılan MK üyelerinin yetkilerini geri almıştır. İrade tartışmasında ise %50’si 8.MK’nın kalan üyelerinin önerisini desteklemiş, %38’i tüm yedeklerin katılımını önermiş, %12’si ise yeni bir önderlik oluşturulmasını savunmuştur. **Bu oluşan tabloda Parti önderliği bir kısım PMK yedek üyesinin PMK yapılmasıyla sonuçlandırmıştır.** Ancak bu oluşan tabloyu hizipçi anlayışla hareket eden kesimlerin hiç biri tanımadıklarını ilan etmişlerdir. Tüm ikna tartışmalarına ve görüşmelerine rağmen, artık MK olmadığını bölgesel döneme geçilerek partinin sürecinin bu şekilde örgütlenmesi gerektiği savunusu yapılmıştır. **Partinin çoğunluğuna rağmen partiye adeta bu “bölgesel dönem” anlayışı dayatılmıştır. Bunun kabul edilmemesi durumunda ise kabul edenlerle birlikte bölgesel döneme geçeceklerini belirtmişlerdir.**

Bu duruma rağmen, bu şekilde bir ayrılığın kamuoyunda olumsuz ve yıkıcı etkisi olacağı ve doğru bir hesaplaşma zemini yaratmayacağı partinin iki çizgi mücadelesi yaklaşımına uyumlu olmaması ve politik sürecin özellikle faşizm cephesindeki azgın saldırılarına karşı partinin bölünmesinin moral bozacağı belirtilerek yeni formüller bulma ve birliği sağlayacak bir zemine kavuşma tartışmasına **davet** yapılmıştır. Bu eksen de 20 Kasım tarihinde farklı farklı anlayışları taşıyan partililer soruna yeni bir formül bulma ve çözme amaçlı bir görüşme gerçekleştirmiştir. Bu görüşme de ortak bir çözüm anlayışı oluşturulmuş ve yazılı bir protokol haline getirilmiştir. Buna göre; *”Bu tabloda Parti iradesi K-73’de esasta tartışılmıştır. Partimizin yarısının lehte oyuyla şekillenen ve sonuçlanan irade diğer yarısının itirazıyla irade ve eylem birliğimize fülen imkan sunamamıştır. Ancak partimizin krizi aşması ve sağlıklı bir şekilde K sürecine taşınması için çokça tartışılan yedek PMK üyesinin (...) atanması yoluyla sorunun çözüme kavuşturulması benimsenmiştir”* önerisiyle çözüm somutlanmıştır. Taraflara öneri götürülmüştür. Tüzüğe de uygun olan bu çözüm karşısında **Hizipçi-bozguncu PMK yedek üyesi bu öneriyi reddetmiştir. PMK ise bu protokolün birliği sağlaması durumunda bu öneriyi kabul ettiğini belirtmiştir.** Verilen ret cevabı sonrası tartışmalar başa dönmüş ve partiye “artık MK olmadığı ve bölgesel döneme geçilmesi şartı” yeniden konmuştur. **Çözüm üretildiği aşama da çözümsüzlük Partiyeye yeniden dayatılmıştır. Tüzüğün ve parti anlayışının çiğnenmesini şart koşan bu tutum kabul edilmemiştir.** Nihayetinde de bu yedek üyenin görev kabul etmemesiyle partinin seçeneksiz kalmadığını, var olan yedeklerin bir kısmının görev karşısında aldığı olumlu tutumla sorunun çözüldüğü, tüzüğün bunu açık şekilde belirttiği ifade edilmiştir. Ancak tüm bu tüzük eksenli uyarılar, **20 Kasım protokolüne imza atan parti üyeleri de dahil hizip faaliyetinin parçası olan partililer tarafından reddedilmiştir. Ama burada en dikkat çekici durum kendi imzalarının arkasında durmayan partililer olmuştur.** Hizibin örgütsel güç anlamında ana ve esas gövdesi ve merkezi olan bu partililer, bu güç ve olanaklarını partinin birliğini sağlamak üzerine kullanmamıştır. Kader birliği yaptıkları, paydaşlarının dayatmalarına, küçük-burjuva kibirlerine ve gayri ciddi-lümpen yaklaşımlarına teslim olmuşlardır.

Kendi örgütünü kuran, partinin diğer güçlerini yok sayarak kendi hiyerarşisini oturtan ve faaliyetlerini yürüten Hizipçi anlayış partinin 1.5 yıldır faaliyetini yürüten Yurt Dışı Komitesi’ne rağmen **Geçici Yurt Dışı Komitesini (GYDK) yeniden oluşturmuş ve Aralık**

ayında utanç verici bir şekilde kendini ilan etmiştir. Utanç verici diyoruz, çünkü kendisini açık açık deklere etme yerine 19 Aralık, Maraş ve Roboski katliamlarını kullanarak GYDK imzalı bir açıklama yapmayı tercih etmiştir. Bu imzanın kullanılması ve kamuoyuna açıklanması TKP/ML adına iki komitenin varlığının ve fiilen ayrılığın ilan edilmesi anlamına gelmektedir. **Bu açıklama yapılmasına rağmen 17 Aralık tarihinde bu anlayışlarla birliği sağlama adına yeni bir görüşme daha talep edilmiş ve bu görüşme gerçekleşmiştir.** Bu görüşme de; “1) 20 Kasım önerisinin arkasındayız. 2) ... (öneri götürülen PMK yedek üyesidir) yoldaşın ikna süreci devam edecektir. ... yoldaşın öneriyi kabul etmemesinin devamı halinde irade ve eylem birliğine dair sorun devam edeceği için arayış ve seçenekler süreç GYDK'nın birleştirilmesi anlayışı korunacak, ... sorumluluğun da faaliyetler yürütülecektir.” şeklinde bir mutabakat oluşturulmuştur. Ancak bu mutabakata imza atan arkadaşın öneriyi götürdüğü paydaşları bildik gerekçelerle **bu mutabakatı da reddetmiştir.**

Yaklaşık iki aylık süre içinde defalarca yapılan her bir görüşmenin sonucunda, ortaya çıkan ortak çözüm tutumu karşı tarafın uzlaşmaz yaklaşımı ile akamete uğramıştır. Partimiz, iki başlılığın kamuoyuna ilan edildiği, partimizin kamuoyuna seslenme olanaklarının artık tek taraflı kullanıldığı, örgütlülüklerin bölündüğü koşullarda ya bu çürüme durumuna ve dağınkılığa boyun eğecekti. Ya da gerçekliği, olanı kamuoyu ile paylaşıp bir Bolşevik parti gibi davranacaktı. **Partimiz bu tabloya rağmen Ocak sonuna kadar sorumluluk taşıyan, ayrışmayı ilan etmeyi engelleyecek bir fırsat ve olanak oluşabilir ihtimaliyle beklemeyi tercih etmiştir.** Ancak bütün kapıları kapatan ve kendi faaliyetlerini partiye rağmen örgütleyen Hizipçi anlayış zorunlu olarak **2017 Ocak sonu itibariyle kamuoyuna ilan edilmiştir.** Bu tabloya rağmen karakteri lümpen-aydın olan, gerçeği kamuoyuna sunmamak üzerine bir kültür oluşturan Hizipçi anlayış 11 Şubat 2016 tarihli 6 komite imzalı açıklamasında “*Ancak, biz partimiz içinde boy veren ve bu açıklamayı kaleme alanların aksine partimizin birliğini gerçekleştirme çabasının hala son bulmamasından kaynaklı kamuoyunda açık bir tartışmaya daha fazla girmeyeceğiz.*” diyerek gerçeği bir kez daha ters yüz etmeyi seçmiştir. Bu lümpenlikten malul, manipülasyonda yeminli, gerçekte başka kamuoyu önünde şirin görünmeye dayalı politik hesaplı yaklaşımın bir tutumuna işarettir. **Partimizin kamuoyuna yaptığı açıklama sonrası kendilerinin birlikçi, partimizin ise tasfiyeci ve ayrılıkçı olduğu algısını yaratmayı tüm yaşanan iç tartışmaları yok sayarak gerçekleştirmiştir.**

Partimiz son olarak Eylül 2017 tarihinde, yani tüm yaşanan olumsuzluklara, gerginliklere, partiyi kamuoyunda küçük düşüren manipülasyon, yalan ve hilelere, devrimci kurumları yalanlarına ortak etme yaklaşımına rağmen “birliği” sağlama adına görüşme **talep** etmiştir. PMK'nın Dersim Parti Komitesi ile yaptığı toplantı sonrasında partinin birliği için son bir şans daha tanınması tutumu şekillenmiştir. Görüşme talebi, Hizipçi anlayış tarafından “özeleştirir verin, aldığınız yerleri geri iade edin sizle öyle görüşürüz” denilerek **REDDEDİLMİŞTİR.** Görüşme yapma “zahmetine dahi” girilmemiştir. **İşte biz birliği istiyoruz, onu korumaya çalışıyoruz diye kitleye propaganda yapan anlayışın birliği koruma anlayışı son duruşunu böyle sergilemiştir.** Böylece partimizin son bir hamlesi, partiyi bir arada tutmayı hedefleyen hesapları, sorumlu ve devrimci kaygıyla yapılan hamlesi Hizipçi yaklaşım tarafında daha girişim aşamasında reddedilmiştir.

Burada partimizin, bu zaafı, aydın-lümpen, örgütsel anlamda otonomcu ve anarşist yaklaşımlara neden tahammül gösterdiği üzerinde durmak önemlidir. Zira kamuoyunda partinin ayrılığı, hizipçi yaklaşımın birliği istediği yönlü bir algı söz konusudur. Bu algı hizipçi anlayışların yalanları, iki yüzlülüğü ile ilintili iken, bir diğer yanı da partinin kendisini anlatma da sabırlı olması ve aceleci olmamasıyla ilgilidir. Zira, parti süreci ve devrim süreci uzun ve meşakkatli bir yoldur.

Atılacak her adım sabır ve itina ile atılmalıdır. Küçük-burjuva aceleciliği, mağduriyet, dönemsellik olarak ne olursa olsun “birilerini arkasına” alarak kendine meşruiyet alanı yaratma hesabı hatanın büyümesine sorunların derinleşmesine, güvensizliğin her tarafa doğru yayılmasına neden olacaktır. Partimiz tahammül göstermiştir. Çünkü parti anlayışı, iki çizgi mücadelesi kavrayışı, devrime karşı sorumluluğu söz konusudur. Bunların her biri bizim ideolojik temellerimizdir, varlık yokluk sebebimizdir. Tüm karalamalara, dedikodulara, partiye ve kadrolarına dair şaibe yaratma girişimlerine rağmen Parti ve Önderliği soğuk kanlı, sırtında “yumurta küfesi” olduğunu bilen ve partinin varlığını birlik içinde sürdürme sorumluluğuna sahiptir. Aslında ayrışma yaşanmasına, açık bir hizip çalışmasına rağmen partinin tahammülü bu bilincinden ileri gelmektedir. Yine doğru zeminde ve en ileri düzeyde partinin sorunlarıyla hesaplaşması partinin ileri doğru hamle yapmasının olanağını genişletecektir. **Partimiz hizipçi anlayışla ortak bir platformda ideolojik-politik-örgütsel hesaplaşmanın olanaklarını aramıştır**, kendi ideolojisine-politik yönelimine güveni ve hizipçi anlayışı ortak bir disiplin altında mahkum etme yeteneği olduğunu düşünmektedir.

Partimiz iki çizgi mücadelesinin parti anlayışının, parti birliğinin garantisi olduğunu düşünür. Bu bağlamda böylesi dönemler partinin iki çizgi mücadelesine dair tutumunun turnusolu olacaktır. Partimiz, partinin tüzüğünün “parti hizipler birliği değildir” yaklaşımına sadıktır. Ancak bu neviden çelişkilerin çözümünde “ortaya çıkan hizibe” derhal ve keskin bir şekilde örgütsel tasfiye yerine, onun örgüt anlayışındaki, parti anlayışındaki ve siyasi çizgisinde ki tasfiyeciliğe yönelmeyi tercih eder. Bunu da iki çizgi mücadelesi kapsamına almaya çalışan bir mücadele şeklinde sürdürür. Partimizin tahammülkar yaklaşımı, birliği sağlama amaçlı girişimleri, ortak platforma birlikte gitmeye yönelik özeni ve kaygısı ve her şeye rağmen son bir adım olarak yaptığı “birliği sağlama” hamleleri Partinin zayıflığı ve kendine güvensizliği olarak algılanmamalıdır. Partimiz proletaryanın ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın öncü kurmayı olarak devrim gerçekleştirmeye aday bir partidir. Saflarımızdaki sorun, sıkıntı ve hastalıkların tedavi edilmesini amaçladığı gibi, partinin emektar çilekeş taraftarlarının yıllardır partiye sunduğu ve sunmaya devam eden emeklerini korumaya, değerleri parçalamamaya yönelik hassasiyeti olarak algılanmalıdır. Partiyi, örgütsel birlik içinde mücadele yürütmenin zorunluluğu gören, hizibin bizzat kendisinin bir ürünü olarak kavrayan ve sorunun çıktığı yerde çözülmesi gerekliliğine inanan diyalektik-materyalist yaklaşıma sahip olduğu için süreci, birliği sağlama mücadelesi şeklinde ele almıştır.

Ancak şunu gördük ki, parti ile yürümeyi artık omuzunda yük gören bir anlayış vardır. Yayıdığı yalanlarla gücünü olandan fazla gösteren, sonra satın aldığı bu dev aynasındaki görüntüyü gerçek sanan, partinin birlik için yaptığı girişimleri ve partiyi tabanını bir arada tutma kaygısını partinin örgütsel gücünün zayıflığına yorarak yaklaşan bir küçük-burjuva yaklaşım vardır karşımızda. Ancak bununda ötesinde MLM parti anlayışı aşınmış, küçük-burjuvazinin otonomcu anlayışını Bolşevik parti disiplininin yerine ikame eden, liberalize olmuş anarşist bir anlayıştan mustarip, parti sorunları karşısında ciddiyetsiz ve şımarık, iki çizgi mücadelesi anlayışı anti-MLM pratikle şekillenmiş, sorunları kendi dışında gören ben merkezci bir küçük-burjuva şekillenmiş söz konusudur. Tüm parti içi tartışmalarda bu yaklaşımlar bir karakter haline gelerek kendini üretmiş ve yeniden üreterek sistematize hale gelmiş bir gerçekliktir. Küçük-burjuvazinin aydın olma çabasında ki ancak lümpenleşmiş yapısı hizibin sorunlara yaklaşımındaki gayri-ciddi tutumunda bir sınıf karakteri olarak yansımaları bulmuştur.

Hizibin; siyasal ve ideolojik şekillenmesi, dünyaya bakış açısı onun örgütsel çatışmada ve mücadele de sorunlara yaklaşımını kumanda etmiş, yönlendirmiş ve biçimlendirmiştir. Hizipçiliğin siyasal olarak en önemli sorunu **eklektizmdir**.

Sorunlara bütünlüklü bakma yeteneği, sorunların kaynağını bu bütünlük içinde ele alma tavrı esasta silikleşmiştir. Siyasal çizgisi de bu eklectiklikten mustarıptır. Özellikle partinin ve önderliğin yaşadığı sorunları ele alıpta bu eklectiklik hükümlan olmuştur. Sorunu belli parçalara mal etme, belli dönemlere sıkıştırma yaklaşımı hakimdir. Siyasal çizgisinde bu eklectiklik parti çizgisini savunurken, parti çizgisinden kopan politik ve ideolojik tutumlarda ortaya çıkmaktadır. Zira objektif olarak Hizipçiliğin karakteri farklı farklı düşünen, yaşayan, farklı programları sahiplenelerin kurduğu bir koalisyon şeklindedir. Açık bir geçici anlaşmayla, ortaklaşma da zorunluluğu olan bir parçalı programa sahiptirler. **Ne parti çizgisinde bir sebat, ne kendi çizgisinde açık bir cüret; herkesin savunduğunu ifade etme “özgürlüğü ve demokrasisini” yaratmaktadır.** Bu eklectiklik objektiftir ve varoluş zemini bunu yaşatmaya dayalıdır. Aksi tutum iç dağılma ve bozulmaya zemin sunacak bir gerçeklikle baş başa kalmayı zorunlu kılar. Bu anlamda parti anlayışı ve mücadele programı açık bir şekilde parçalı ve eklectik bir görüntü vermekten de kurtulamamaktadır. Bir örgüt olma, örgüt gibi hareket etme zemini adeta yok düzeydedir.

Zira Geçici Yurt Dışı Komitesi, Örgütlenme Komitesi (ÖK) olduğu için “Geçici” sıfatını kaldırıp YDK olduğunu ilan ederken, aynı tarihte Dersim’de Hizipçi anlayışın yanında yer alanlar (alan faaliyeti dinamiklerinden, ciddiyetten, “Parti komitesi” ve bir “gerilla birimi” olgusundan uzak ve alakasız olan gerçekliğe dayanmaktadır) kendisini Geçici Dersim Parti Komitesi olarak ilan eden bir açıklama yapmıştır. Bu durum basit bir örgütsel koordinasyon, iletişimsizlik meselesi değildir. Aklına esenin, aklına geleni yapması durumu ve gerçekliği söz konusudur. Ortak bir parti anlayışı, yaklaşımı ve işleyişinden mahrumluk, gayri-ciddilik, bölgecilik adeta her atılan adımda ortaya çıkmaktadır.

İdeoloji ile siyaseti ayırmayı savunmak, “stratejik” yönelimi kitabına uydurma adına “taktik” teorisiyle ele almak, gelişmeleri incelemek ve akışı kavramak yerine ortaya çıkan farklı düşünceleri sorgudan geçirmeksizin yeni adına savunmak ve yenilikçiliği bu temele oturtmak, mücadele düzeyinin gerçekliğine uymayan deneyimleri tepeden inme şekliyle benimsemek gibi ciddi sorunlardan mustarıp bir eklectiklikte bu anlayışta hakimdir.

Parti içinden türeyen hizip anlayışı, esas ve asıl sorunu artık partinin temel siyasi çizgisini sınıfsal çıkarlarıyla ve dünyaya bakış açısıyla uyumlu görmemesidir. Bunun hayata geçmesini engelleyen her türden yükten kurtulma, onun bağlayıcı etkisinden sıyrılmaya eğilimi taşımaktadır. Örgütsel sorunları içinden çıkılmaz hale getiren, her türlü ortak yürüme iradesini reddeden tutumunun arka planında bu sınıfsal ve siyasi bakış açısı ve şekillenışı söz konusudur. İçinden geçtiğimiz dönemin ruhuna ve şekillenişine uygun bir defolu ürün olarak partimizde boy vermiştir. “Artık farklı şeyler söylemek” lazım”cılarının parti içinde ortaya çıkmış izdüşümüdür. Bu sebepten partiye yönelik en güçlü eleştirisi “dogmatizmdir”. Zira hizipçi anlayışın ittifak politikası, kitle örgütü-parti ilişkisi, devrimin stratejik yönelimi, politikayı şekillendiren bakış açısı, toplumsal sınıfları tasnif etme yöntemi, ülkenin sosyal ve ekonomik yapısına dair değerlendirmesi esasta “farklı şeyler söylemek” üzerine kurulu bir yaklaşımdan mustarıptır. Bu bağlamda en önemli ve ciddi sorunun, hizipçi anlayışla siyasi ayrışmada, Partinin önderlik ve kurmaylığına dair **temel** mesele de ki **ayrışım**dır. Hizipçi yaklaşım parti anlayışı ile; partiyi basit bir sınıf mücadelesi aracı olarak kavramakta, partiyi sınıf mücadelesi içinde bu şekilde konumlandırmakta bir beis görmemektedir.

Özellikle parti içinde yaşanan HBDH meselesi, parti programatik görüşlerine yönelik tartışmalar, yayın çizgisinin aldığı hal, kitle örgütleri ile parti ilişkisi tartışmaları, devlet tahlili ve son dönem de “Anayasa” referandumu vesilesiyle alınan tutumunun politik argümanları bahsettiğimiz köklü değişim istek ve hesabının açık görünen cepheleridir.

Partide ciddi bir tartışma olan HBDH meselesi esasında bir ideolojik-politik çizgi tartışmasıdır. Ancak bu sürecin örgütlenmesinde darbeci ve hizipçi yaklaşımın nasıl zuhur ettiği de oldukça önemlidir. HBDH süreci örgütlenirken ortaya çıktı ki parti MK üyelerinin ve partinin bir kısmı yok sayılarak hizipçi anlayışın koordineli bir şekilde bu oluşumda yer alması durumu oluşmuştur. Başından sonuna kendi aralarında bilgi alışverişi ve ilişki içinde hareket ederek örgütsel hiyerarşiyi yok sayan ve bugün hizipçi anlayış etrafında kümelenenlerin Partinin imzasını bu oluşum içinde kullandığı görülmüştür. Parti işleyişine aykırı olan bu durum, inkar edilemeyecek şekilde ortaya çıkmıştır.

Ancak HBDH'in programına dair tartışma tüm karartma çabalarına rağmen partideki çizgi ayrımlarını oldukça belirgin hale getirmiştir. Devam eden süreçte özellikle Partinin önderlik rolüne, Cephe politikasına, Rojava'ya, Ülke ve bölge devrimine, Kürt Ulusal meselesine yaklaşımda partinin programatik görüşlerinin bu ayaklarda reddedildiğini söylemek yanlış olmayacaktır. **Dogmatizm eleştirileri ve değişen koşulları anlama adı altında programatik yaklaşımlara dair ciddi değişim önerileri ve tutumları partimizin karşısına dikilmiştir.** HBDH'den partimizin neden çıktığı, bunun merkezi bir eylem birliğini aşan amaç ve hedefleri olduğu başka bir deyişle bir Cephe örgütlenmesine tekabül ettiği tartışmasını partimiz tüketmiş ve kamuoyuna açıklama yapmıştır. Bu konuda bir tekrara girmeyeceğiz.

Ancak Komünist Partinin en temel tarihsel rolü, proletaryanın sınıf çıkarlarına uygun olarak şekillenen teori ve ideolojik konumlanıştan vaz geçememesidir. Buna gölge düşürecek her şey o partinin tarihsel rolünden hızla uzaklaşması anlamına gelir. Hizipçi anlayış partinin önder rolünü basitleştiren, onu bu tarihsel rolden soyutlamaya çalışan, bu bağlamda iktidar perspektifli şekilleniş ve mücadeleyi ele alış dönemin zorlukları ve proletaryanın politik yenilgisinin ruh haliyle değişimin kucağına iten bir yaklaşıma sahiptir. Bu yaklaşım HBDH tartışmalarında kendini göstermiştir. Bu oldukça önemli meseleyi oldukça basit bir yaklaşımla örgütsel alana hapseden, HBDH bileşeni olurken işlenen örgütsel suçlarını bize mal etmeye çalışan bir tutumla sorunu ters yüz etmiş ve bir kez daha **çizgiden sapmanın üstünü örtmeye çalışmıştır.** Zira cephe meselesi politik önderlik sorunuyla bağlıdır. Komünist partinin önderliğini tesis etmenin araçlarından, halkın üç büyük silahından biridir. Bu tartışmada partinin önderlik rolü ve misyonu masaya yatırılırken, "bu cephe değildir" diyerek oportünizmin en kıvrak halleri ile meseleyi gerçekliğinden koparmaya çalışmıştır. Böylece apaçık ortaya çıkacak partiyi önderlik rolünden arındırmanın ideolojik-politik aşınmışlığını gizleme hesabı yapmıştır.

Bu sağ tasfiyeci hizipçiliğin siyasi çizgisinde ki sapmanın beslendiği kaynak partinin önderlik rolünü yadsıyan yaklaşımdır. Temeli, Komünizme ve onu taşıyacak örgütlenmeye güvensizliktir. Bu adeta bir dalga gibidir. Hizipçiliğe yönelik yaptığımız ilk açıklamada ki sınıf mücadelesine "iktidarsız iktidar fantezileri" şeklinde yaklaştığı eleştirisi bu bağlama oturmaktadır. Partinin doğru önderlik çizgisini tartışmak, onu inşa etmek, güçlendirmek, sorunların ana kaynaklarına, evrensel ve özgün koşulların yarattığı etkilerden bakmak yerine bu iktidar mücadelesine güvensizleşen bir ideolojik tutumdan beslenmektedir. Partimiz, iktidar ve önderlik etme mücadelesinde iyi bir noktada olduğunu savunmamaktadır. Ancak iyi bir yerde olmamak, sorunlar yaşıyor olmak, bunu inşa etme becerisi göstermemek, ideolojik-politik gerilik içinde olmak, sürecin akışını doğru okuyup kitleleri buna ikna etmeyi başaramamak partimizin komünist vasıflarında ve niteliklerinde, iktidar bilinçli şekillenişinde aramak anlamına gelmemektedir. Yada bu iddiasını askıya alması, bundan vazgeçmesi sonucuna bizi götüremez. Bunun boy gösterdiği noktada Parti, Komünist olmaktan vazgeçiyor demektir. Hatta denilebilir ki sorunumuzun ana kaynağı bu iktidar iddiasıyla, partiyi önderleştirme noktasındaki aşınmayı gideremediğimiz için söz konusudur.

Bu anlamda Komünist bir partinin kaybetmemesi gereken en önemli özelliği tarihsel rolü ve misyonudur. Bir defa bu kaybedildiğinde daha büyük kötülöklere, sapmalara kapıyı aralamak kaçınılmazdır. Son tahlilde esas ve belirleyici olan siyasi çizgidir. Rengini ve çizgisini kaybeden, gittiği yerin rengini alan, yamulan, büyük güçler karşısında payanda olma eğilimi gösteren bir yaklaşımın düşünsel dünyasında MLM'nin tarihsel diyalektik yaklaşımının zayıf olduğu ve proletaryanın davasını zor koşullarda savunup, kollayamayacağı ve diğer dost ve müttefikleri komünist partisinin çizgisine yaklaştırma ve etkileme yerine, kendisi etkilenen, artık renksizleşen ve artçılan günö kurtarmaya çalışan sağ tasfiyeci yaklaşımların göstergesidir.

Sağ tasfiyeci hizibin dogmatizm adı altında saldırdığı yer, partinin komünist nitelikleridir. Bu saldırılar yeni de değildir. Bu sağ tasfiyecilik daha önce İbrahim Kaypakkaya ve Maoizm adına yapılan ideolojik saldırıların sadece kötü, cahil ve şımarık bir kopyasıdır.

Bu tasfiyeci saldırının aslı ve orjinali ile hizipçi anlayışın ilişkileri eşyanın tabiatına uygun seyretmektedir. Ciddi ve üst düzey bir dayanışma içinde Parti düşmanlığında ve parti çizgisine saldırı da ittifak halindedirler.

Bu yaklaşım ve tutum, parti adına partcilik olarak sunularak ciddi bir tehlike arz etmektedir. Açık ve dürüst bir siyasi çizgi ilan etmekten yoksundur. Değişimden sürekli bahsedip, dogmatizm olarak saldırılan şey nedir? Bu konuda şimdilik ifade edebilmeye cesaret ettikleri tek şey Kürt Ulusal sorununa yaklaşım meselesidir. Bu konuda örtülü bir şekilde "Birleşik Kürdistan" yaklaşımına sahip bir konumlanış alırken, Rojava'nın oluşturduğu hassasiyeti bir kaldıraç olarak kullanmaktadır. Utangaç bir şekilde de olsa bölgesel devrim teorilerine yatkınlık Kürt meselesi üzerinden dillendirilmekte, aksi yaklaşımların Kürt meselesinin ve bölgesel çelişkilerin aldığı yeni boyutu anlamakta zorlanacağı dillendirilmektedir. **Bu bağlamda kuru ve temelsiz bir "sosyal şovenizm" eleştirisiyle Parti çizgisine yönelmektedir.** Partimiz bilinmelidir ki HBDH'dan ayrılırken, buna özel olarak PKK'nin siyasal önderlik yapması olarak sorunu değerlendirmemiştir, değerlendiremez. Sorunu ilkesel bazda ele almış ve tutumunu programatik görüşlerinin bağlayıcılığı ekseninde değerlendirmiştir. Rojava'da bulunmuyor oluşumuz yine bu hizipçi anlayış tarafından Partimizin Kürt ulusal mücadelesine karşı duyarsızlığı olarak kullanılmaktadır. Oysa partimiz Rojava'da bulunmayı, uluslararası bir dayanışma olarak görmekte ve savunmaktadır. "Rojava Parti" güçlerimiz, parti içi tartışma da Hizipçi anlayışın yanında saf belirlemiştir. Olan budur.

Partimizin Rojava'da ve dost müttefik devrimci güçlerin konumlandığı ülke dışı başka alanlarda cephe gerisi olarak konumlanma ve bulunma yönelimi hala önünde duran bir görevdir. Bu meselenin HBDH ile ilişkisi ve alakası esasta yoktur. Bizim Kürt ulusal mücadelesi ile güçlü ilişkiler, güçlü bir mücadele ortaklığına yönelikte bir karşıtlığımız söz konusu değildir. Tam tersine dünden bugüne eleştirilerimizi koruyarak ve açık bir şekilde yaparak dostluk ilişkimizi ve ortak mücadele perspektifimizi oluşturduk, gerçekleştirdik. Aynı gerilla birlikleri içinde düşmanla savaştık, birlikte şehitler de verdik. Bundan sonrada böyle olacaktır. Ancak bu durum bizim Kürt Ulusal Hareketinin çizgisine, yönelimine dair eleştirilerimizi yapmayacağımız anlamına gelmemektedir. Dostluk ilişkisi düşmana karşı ortak mücadele, bir birine karşı amansız siyasal-ideolojik mücadele şeklindedir. Partimizin ezelden bugüne izlediği bu çizgi, bugün hizipçi anlayışın açık bir tasfiyesiyle yüz yüze kalmış ve partiye dayatılan bir çizgi olarak inşa edilmeye çalışılmıştır.

Kürt Ulusal Sorununda sadece bu değildir tasfiye edilmeye çalışılan. Aynı zamanda **Türkiye Kürdistanı'nda partinin ulusal sorunun çözümüne dair önderliği de bir tasfiyecilikle yüz yüzedir.**

Bu bağlamda “Kürdistan’da Demokratik Özerklik, Türkiye’de Demokratik Halk Devrimi” şeklinde bir ayrıma tekabül eden bir çizgi bu tasfiyeci anlayış tarafından örtülü ve yer yer açık şekilde savunulmaktadır. Bu kendi kimliğini, iddiasını, devrimci programını teslim etmenin adıdır. Aynı zamanda Demokratik Özerkliğin partimiz tarafından eleştirilen ideolojik-politik özünü sahiplenmedir. Kürt Ulusal Sorununa partimizin önderlik etme iddiası programatik görüşümüzdür. Bunun Kürdistan’ın hangi parçasıyla sınırlı olduğu ise tartışmaya yer bırakmayacak şekilde açıktır. Bu bağlamda Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkını reddeden, bunun ulusal sorun da tam ve devrimci çözüm olduğunu savunan, ve Demokratik Halk Devrimi’nin programının parçası olarak gören, bunu gerçekleştirmek için politika ve yönelim belirlemekle yükümlü partimizin bunu reddeden bir “Ulusal Kurtuluş programını” benimsemesi, savunması **ilkesel bir sapmaya** tekabül etmektedir. Durum ve yaşanan bu programa sahip hareketle ittifak yapılması, ortak mücadele yürütülmesi değildir. Kendi programından vazgeçerek, partinin savunmadığı bir program ekseninde mücadelenin benimsenmesidir. Sağ tasfiyeci hizip partimizde bunu gerçekleştirmek isteyen bir çizginin temsilcisi konumundaydı.

Bu bağlamda bu açıdan da Parti çizgisine yönelik tasfiyecilik söz konusudur. Bu aynı zamanda siyasal çizgide kuyrakçuluk ve ideolojik olarak da Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkını reddetme temelinde inceltmiş sosyal şovenizme tekabül etmektedir.

Sağ tasfiyeci hizipçilik **Reformist** anlayış ve tutumlardan da maluldür. Özellikle parti anlayışına ve parti çizgisine yönelen tasfiyeci tutum, bu siyasal karaktere eğilimi kaçınılmaz kılmaktadır. Zira Reformizmin özellikle uluslararası ölçekte bir dalga şeklinde yayıldığı görülmelidir. Emperyalizmin, 1990’larda Rus Sosyal-Emperyalizmi’nin ve bağlaşıklarının çökmesiyle birlikte geliştirdiği oldukça güçlü ideolojik dalganın etkileri ve yansımaları çeşitli biçimlere bürünerek devam etmektedir. Bu sürecin ilk etkilenen hareketleri Rus Sosyal-emperyalizmi’ni “sosyalist” gören Revizyonist hareketler olmuştur. Ancak süreç onlarla sınırlı kalmamıştır. Özellikle işçi sınıfının ve ezilenlerin bu saldırı dalgasından etkilenmesi ve mücadele boyutunun düşmesi, bu saldırı dalgası karşısında devrimci ve komünist hareketin etkin ve güçlü bir ideolojik-politik ve örgütsel konumlanış alamaması, esasta devrimcilikte ve komünistlikte direnen bir hat örmesiyle sınırlı kalmıştır. Kuşkusuz bu duruş ve konumlanış, içinden geçilen dönemin özellikleriyle birlikte düşünüldüğünde oldukça önemlidir. Fakat bu büyük karşı-devrimci dalga sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına örgütsel düzeyde, ideolojik ve politik düzlemde yeterli yanıt olamamayı beraberinde getirmiştir. Doğal olarak sınıf mücadelesinde tasfiyecilik şeklinde ortaya çıkan bu durum komünist ve devrimcileri de etki alanına almıştır. Uluslararası ölçekte, sistemiçilik, uzlaşmacılık, reformizm gibi akımlar proletarya diktatörlüğü, siyasal iktidar ve silahlı devrim fikrinden hızla uzaklaşarak ve ideolojik planda bununla mücadele ederek gelişmiştir. Bu ideolojik kırılma sosyalizme, devrime olan inancı zayıflatmış, büyük anlatılar yerine küçük anlatıların kutsandığı, bireyciliğin kurtuluş reçetesi yapıldığı güçlü bir akım şeklinde vuku bulmuştur. Geniş kitlelerin komünizm ve sosyalizm davası etrafında örgütlenmesinde ki her zorluk, bu zorluğu göğüsleme durumunda ortaya çıkan teorik ve ideolojik her sorun, kırılmayı ve tasfiyeciliğin etki alanını genişletmiştir. Bu süreçler hem yeni olana açıklığı getiren, hem de sorunları aşmaya yönelik yenilikçi girişimleri kaçınılmaz kılar. Kuşkusuz böylesi dönemler sürecin özelliklerini ve karakterini anlamış, kavramış ve temel ilke ve prensiplerden esnemeksizin bir açıklığı zorunlu kılar. Bunu yapmaksızın gelişmeler karşısında donanımlı olmak, işçi sınıfını ve ezilen emekçi kesimleri bilinçlendirmek ve devrimci savaşıma hazırlamak mümkün değildir. Bu süreçlerde revizyonizm, reformizm ve her türden anti-MLM akım etkindir ve kitleler üzerinde belirleyici bir etki yaratır.

Sınıf mücadelesinin gerekliliği adına, Marksizm savunusu adına söylenen her sözün, her yaklaşımın etkisi Komünistler ve devrimciler üzerinde çok daha güçlü etkiye ve güce sahiptir. Ancak bu yaklaşımların her biri sağlam bir MLM eleştirisinden geçirilmediği takdirde, dönemin tüm zehirli ve zararlı fikirlerin yeşerdiği zeminde olur. Uluslararası ölçekteki politik yenilginin etkisi, daha güçlü ve etkili bir çizgi sorgulamasına zemin oluşturmaktadır. Bu dönemlerde hak ve özgürlük mücadelesinde başarılı olan anlayışlar ise daha fazla çekim merkezi haline gelir. Onun düşünsel, felsefi ve ideolojik etkisi daha fazla etkili olur. Ülkemizde özellikle PKK'nin tüm saldırılara ve imha operasyonlarına rağmen ulusal özgürlük mücadelesinde ki direngen duruşu, başarısı, yenilgi dönemine rağmen gelişim kaydetmesi onun dönemin ruhuna uygun geliştirdiği paradigmasının etkisini arttırmıştır. Kürt Ulusal hareketi sadece Kürt ulusunun özgürlüğü ile değil genel bir toplumsal kurtuluş paradigması oluşturması, sosyalizmin sorunlarına dair çözümlenmeleri ve çıkardığı sonuçlarla devrimci ve komünist hareket üzerinde olduğu kadar aydın ve entelektüeller üzerinde de bir düşünsel etkinlik kurmuştur. paradigma iktidarı yok sayan, proletarya diktatörlüğünü yadsıyan, uzlaşmacılığı esasa oturtan, barışçılığı yakalanması gereken halka olarak savunan, sınıfların uzlaşmazlığını değil birbirine dokunmaksızın demokratik ortak yaşam sürmesi gerektiğini felsefi olarak ortaya koyan bir temel çizgi belirlemiştir.

Her ne kadar bunu öz direniş biçimlerinin meşruluğu üzerinden formüle etse de esas yönelim barış ve uzlaşmacılık temelinde düşman sınıfların bir arada yaşamasına dayandırmıştır. Uzlaşma ve çatışmanın varlığını kabul eden, ancak temel dinamiğin çatışma değil uzlaşma olduğunu bir başka deyişle şeyler arası ilişkide uzlaşmanın esas çatışmanın tali olduğunu savunan bir felsefeyi de sistematize etmiştir. Bu yaklaşım uluslararası ölçekte ki sınıf uzlaşmacılığına dayanan akımla oldukça uyumludur.

Tüm bu faktörler emperyalist küresel tekellerin, sermaye ve meta dolaşımının sonsuz ve sınırsız özgürlüğü ile kar oranlarını ve sömürsünü artırma politikasının tüm devletlerin üst yapı kurumlarında bürokrasiyi küçülten, “sivil toplumculuğu” etkinleştirmeye çalışan sonuçlarıyla birlikte “burjuva sistemlere” kitleler nezdinde geniş bir meşruiyet alanı yaratan yaklaşımını da eklemek lazım. Bu durum toplumsal sorunlara sivil toplumcu yaklaşım üzerinden kitlelerin “katılım”, “denetim” gibi rolünü arttırdığı iddia edilen bir manipülasyonla yapıldı. Bunun gereği olarak devletlerin esasta sistemiçinde kaldığı, zora dayanmadığı, iktidarla ilgilenmediği sürece bir “serbestlik” olanağına izin verme durumu da yaşandı. Bu durum özellikle iktidarı hedeflemeksizin bir sınıf mücadelesi yürütme, ancak legal ya da parlamentarist yolla dahi olsa iktidardan uzak kaçma, kitle örgütleri vasıtasıyla amaç ve erekleri gerçekleştirme anlayışları yaygınlaştı, etkinleşti ve bunun yönettiği, belirlediği ve şekillendirdiği bir siyasal iklim yaratıldı. **Bu durum önder ve öncünün gereksizliğine yönelik, iktidarsız bir mücadelenin de var olabileceğine yönelik bir fikriyat ve siyasal şekilleniş yarattı.** Bu klasik “reformizmden”, “ekonomizmden” oldukça farklı bir durumdur. Buna “sivil toplumculuk” diyebileceğimiz bir kavram denk gelmektedir. Kitleleri denetim ve dar sosyal-ekonomik-siyasal-demokratik talepleriyle sınırlayan; iktidar olma, egemen olma anlayışından koparan bir ideolojik saldırıyı içermektedir.

Partimiz bu kapsamlı ideolojik-siyasal iklimin etkisinde kaçınılmaz olarak kalmıştır. **Partimizde sağ tasfiyeci hizipçiliğin bu saldırının en fazla etkisinde kalan partililer olduğunu belirtmekte fayda var.**Uzun parti tarihinin devrimi örgütlenme de, kitleleri seferber etmede ki yetersizliği sadece çizgiye güvensizlik üretmemiş aynı zamanda bahsettiğimiz siyasal iklimin etkisiyle **örgüt anlayışında anarşist ve otonomcu, siyasal şekillenişte liberal ve sivil toplumcu reformist, ideolojik olarak ise iktidarsızlık ve parti önderliğini silikleştiren bir şekilleniş ortaya çıkmıştır.**

Kitlelerin rolünü kavramak bir yana, kitlelerin iktidar istem ve taleplerine tekabül etmesi gereken siyaseti yadsıyan, parçacı düşünüş ve mücadele perspektifini kutsayan bir küçük-burjuva sınıf temsiliyetiyle oluşan siyasal şekilleniş söz konusudur. **İşte sağ tasfiyeciliğin beslendiği kaynak, etkisinden kurtulamadığı ve en önemlisi kurtulmak istemediği, partiyi ve parti çizgisini savunan anlayışları önünde engel sırtında yük görerek kendi yolunu çizmede ısrar eden ideolojik-siyasal şekilleniş ve bakış açılarından biriside budur.**

Bu ideolojik, siyasal ve örgütsel saikler ve gerekçeler partimizde yürümesi gereken iki çizgi mücadelesini sağlıklı yürütemeyen, adeta ayrışma eğilimini belirgin ve esas hale getiren bir sürece el vermiştir. Bu süreci kuşkusuz partimiz ve önderliğide sağlıklı yürütmeyi becerememiştir. Parti gerçekliğine ve partideki ideolojik-siyasi hastalıkların boyutuna hakim olamama, bunun örgütsel ayaklarında ki yansımalarını hesaplayamama, kendinde bu yaklaşımların etki gücünü küçümseme ve süreç boyunca bunlarla hesaplaşarak ilerleme de ciddi sorunlar ortaya çıkmıştır. Nihayetinde Hizipçi anlayış partinin bir ürünüdür, partinin sınıf mücadelesinin yaşandığı keskin bir mecra olduğu gerçekliğine göre tüm partiyi hazırlamayan bunun gereklerini sürecin her aşamasında yerine getirmeyen, bunu yerine getirmediği oranda sorunların biriktiği, hakim olma sorununun derinleştiği bir tablo partinin karşısına çıkmıştır.

Tüm eksik ve yetmezliklerine, hizipçi anlayışın taşıdığı zaafların bir kısmının kendinde de olmasına rağmen partimiz komünist çizgisini savunma mücadelesi yürütmüştür. Bunu hem parti ve örgüt anlayışında, hem genel siyasi çizgisinde, hemde ideolojik tutumunda sürdürme ısrarı içinde olmuştur. Parti anlayışı, parti içinde iki çizgi mücadelesi ve Genel siyasi çizgi Komünistler için stratejik önemdedir. Onu kavradığı ve anladığı oranda korumaya çalışan bir tutum partide gösterilmiştir. Ancak partinin ve önderliğin bu sorunları kavrayış, anlama ve çözüm üretme de ciddi bir yetersizliği olduğu süreç boyunca kaçamayacağımız bir şekilde ortaya çıkmıştır. Partimiz bu gerçekliği gelişiminin kaldıracı olarak kullanmada iddia sahibidir, kararlıdır ve ısrarlıdır.

Partimiz gelinen noktada parti içindeki hizipçi faaliyetin kendi disiplini, kuralları, anlayışı ve oluşturduğu “örgütlülüklerle” artık geri dönülemeyecek şekilde kendi yolunu çizdiğini düşünmektedir. Bu bağlamda hizipçi anlayış partimizin dışına çıkmış, dışsal bir olgudur. Bu hizipçi anlayışın başından beri “birliği” isteme talebi sadece kamuoyunu kandırmaya yönelik, parti tabanının ve kitlelerin ayrışmaya duyduğu tepkiyi gerçekliği ters yüz ederek kendi lehine çevirmek için kullandığı bir “kasaba siyasetidir”. Bu pratik duruşlarıyla çelişkilidir ve kesinlikle dürüst değildir.

Başından itibaren partiyi bir arada tutmaya yönelik bütün girişimler partimiz ve önderliği tarafından gerçekleştirilmiştir. Hizipçi yaklaşımın bu noktada tek bir girişimi, yaklaşımı söz konusu değildir. Parti ve önderliği partiyi bir arada tutmaya çalışırken hizipçi anlayış, komplo, darbe, şaibe yaratmakta ve bir yandan da kendi örgütlenmesini yaratmakla meşgul olmuştur. Bu belgelerde açık ve net, sürecin her aşamasında göz kapatamayacak kadar açıktır.

Bu bağlamda değinmemiz gereken bir noktada partinin şiddet siyaseti uyguladığıdır. Bu doğru değildir. Partimiz bu ayrışma da devrimci şiddet politikası belirlememiştir. Sürecin doğasında olan gerginlikleri aciz ve ucuz bir politikayla kamuoyuna taşımamıştır. Ancak devrimci kültürden yoksunluk partimizin devrimci şiddet uyguladığı yaygarasıyla partimizi teşhire, tecrite yönelmiştir. Büronun alınması meselesi partimizin hakkıdır.

Yapılan görev değişikliğidir. Bu görev değişikliğine uygun olarak davranılmıştır. Herhangi bir şiddet olmadığı gibi, buna yol verecek karşı taraftan bir direnişte söz konusu olmamıştır. Parti önderliği yetkilidir ve hak sahibidir görev değişikliğinde. Olanda budur. Ki bu olay gerçekleştiğinde henüz ayrışma netleşmemiş, hizipçilikle mücadele sürmektedir. Bunun yanında bir dizi gerginlik süreç boyunca yaşanmıştır. Tarafımıza da şiddete varan uygulamalar olmuştur. Ancak böylesi dönemlerde bu türden gerginliklerin olabileceği partimiz tarihinde sabittir. Biz bunu sorun görmedik, karşı tarafın şiddet politikası var diye de yorumlamadık ele almadık kamuoyuna mal etmedik. Zira böyle bir şey yapmış olsak gerçeği ifade etmemiş olacaktık. Ancak gerginlik içinde yoldaşlarımızın şiddete varan davranışlara maruz kaldığını bir kez daha hatırlatalım. Şiddet denebilecek tek bir olay olmuştur. O da spontane bir gerginlik sonucu oluşmuştur. Bu genel politikamızı yanlışlamaz. Tam tersine istisna olan bu olay, tüm süreç boyunca yaşanan gerginlikler hesap edildiğinde genel çizgiyi doğrular, onaylar.

Bu vesileyle, hizipçi anlayışın diğer devrimci ve ilerici parti ve hareketleri “şiddet var” diyerek açıklamaya ikna etme çalışmaları belli bir sonuç vermiştir. Bu noktada partimizin doğru bir ilişkilene ağı kuramadığı için kendisini yeterince anlatamaması gerçekliği söz konusudur. Bu eksikliğimizi kabul ediyoruz. Ancak devrimci amaç ve hedeflerle mücadele eden parti ve örgütlerin tek taraflı olarak meseleleri dinleyip, böylesi süreçlerin içinde olabilecek gerginlikleri yok sayan tutumla partimizi karşısına alan ve adeta yangına körükle giden tutumu “politik fırsatçılık” ve çelişkileri ele alış biçiminde ortaya çıkan idealizmdir.

Bu hareketlerin aldığı bu tutumu yapıcı ve onarıcı değil, yıkıcı ve devrimciliğe güvensizlik yayan bir davranış olarak değerlendiriyoruz. Partimiz 1994’de yaşadığı ayrışma da bu süreçten çok daha fazla ve doğrudan şiddet içeren sorunlarla karşılaşmıştır. Ancak o dönemde ne taraflar bunun yaygarasını yapmış, ne de partimizi küçük düşürecek bir teşhir ve tecrit etme politikasına tenezzül etmiştir. Yine devrimci sorumluluk o dönem devrimci hareketlerde kendisini daha fazla ortaya koymuştur. Devrimcilikte ciddiyet ve taşınan sorumluluk meseleye tam hakimiyet, tarafları dinleme ve alınacaksa tutum bunun doğrultusunda alma şeklinde olmalıdır. Bu süreçte kimi devrimci dostlarımız bu ciddiyetle soruna yaklaşım konumlanırken kimileri de gayri ciddi tutum ve davranışlarla, pragmatizmden malül yaklaşımlarıyla sorunlarımızı daha fazla büyütmeyi tercih etmiştir. Ancak gerçek olan bir şey var ki, bu tutumlar bugün dayanışma içinde olanların arasına derin güvensizlik tohumlarının ekilmesidir. Zira devrimci süreç bu dönemle olup biten bir süreç değildir. Anlık çıkar ve hesaplara dayanan hiçbir ilişkinin temeli güçlü olan bir yapısı tarihte görülmemiştir. Yine öyle olacaktır.

Bu konuda çarpıcı olması açısından Savaş alanında / kırsalda partimizin takındığı tavıra değinmeyi uygun görüyoruz. Hizipçi anlayış Dersim’de gerilla güçlerimiz içinde de faaliyet örgütlemiştir. Ancak bu noktada ciddi bir sonuç üretememiştir. Nihayetinde bu alanda da “hizipçilik temelinde bir ayrışma” yaşanmıştır. Parti örgütümüz ve güçlerimiz nasıl davranmıştır. Bu hatırı sayılmayacak kadar küçük ve etkisiz gruba bu tercihten dolayı özel bir tecrit uygulanmamış. Tam tersine ihtiyaç duydukları silahlar, lojistik, iae ve tüm teknik ihtiyaçlar verilmiş ve ayrışma barışçıl bir biçimde gerçekleşmiştir. Bu bağlamda partimizin genel çizgisine uygun bir tutum alınmıştır. Peki kendi örgütlülüğünden haberi olmayan hizipçi anlayış ne yapmıştır bu süreçte. Siyasetlere ve tabana doğru bu alandaki arkadaşlarının can güvenliğinden endişe ettiklerini, haber alamadıklarını vs. belirtip siyasetleri ve parti tabanını partiye karşı kıskırtmaya çalışmıştır. Kendi örgütlü bünyesinden haber alamayacak, ilişki kurmayacak kadar acizleşmesini dahi partiye mal etmeye çalışan bu tutum ibretliktir. Bu çalışmaları yaparken ise GDPK imzalı açıklama basına düşmüştür.

Böylece hizipçi anlayış örgütlülüğünün çizgisini bu vesileyle öğrenebilmiştir. Ancak şuna emin ki bir süre daha bu açıklama basına ulaştırılamamış olsa bir de bu sebepten bir yaygaracılık koparılacak, partiye karşı taban ve siyasetler kışkırtılacaktı. Partimiz sorumlu ve devrimci kaygıyla hareket ederken, hizipçi anlayış ısrarla partiye güvensizlik yayan propagandadan vazgeçmemektedir. Bu bir “tarzı-siyasettir”. Ancak çürümüş, yozlaşmış ve dejenere olmuş bir siyaset.

Sonuç olarak; uzun zamandır sağ tasfiyeci hizip olarak ifade ettiğimiz bu kesim artık bir “örgüt” yapısına kavuşmuştur. ÖK imzalı merkezi açıklamalar yapmakta, bir hiyerarşi içinde olduğu görüntüsü vermektedir. Ayrışma tam ve kesin olarak tüm alanlarda gerçekleşmiştir. Bu gerçeklik doğrultusunda bu hizipçi anlayışın **sınıfsal niteliği ŞEHİR KÜÇÜK-BURJUVAZİSİNİN SAĞ KANADIDIR**. Bu sınıfsal niteliği esasta tüketici karakterdedir. Üretimden ve kitlelerden kopuk, aydın özentili ve kibirli ancak lümpenleşmiş bir yapıya sahiptir. **Siyasi çizgisi** tasfiyeci-oportünist ve reformist eğilimlidir. **Örgütsel çizgisi** ise otonomcu, kuralsız ve anarko-liberaldir. Tasfiyeciliği esasta Parti anlayışı, partinin politik önderlik rolünün aşındırılması üzerine kuruludur.

Bu bağlamda bu grubu artık partimiz HİZİPÇİ şeklinde tanımlamayacaktır. **Sağ tasfiyeci Küçük-burjuva hareket olarak tanımlayacaktır**. Partimizin hizipçilik tanımını kaldırması bu gruba bundan sonra bakış açımızı, nasıl tutum alacağımızı belirleyen politikasıyla ilintilidir. Bu gruba yönelik partimizin siyaset yasaklayıcı tutumu ve ortak hareket etme zemini olmayan bir gurup olarak değerlendirmesi söz konusu değildir. Sınıf mücadelesinin bir unsuru, taşıyıcı öznesi olarak görmektedir. Halk içindeki güçlerden birisi olarak değerlendirmektedir. **Genel siyasi çizgisi, yönelimi, örgüt anlayışının partimiz TKP/ML ile hiçbir ilişkisi ve alakası olmadığını buradan bir kez daha ilan ediyoruz**. Doğru ve bilimsel olanın kamuoyunda bir kafa karışıklığı olmaması için bu grubun ismini uygun bir şekilde değiştirmesidir. Kuşkusuz neyi savundukları, neyin temsilcisi olduklarını kendileri belirleme hakkına sahiptir. **Ancak partimizden ayrılmış olma gerçekliğine uygun olarak kendi isimlendirmelerini uygun şekilde biçimlendirmeleri gerekmektedir**.

Bu grupla partimizin ilişkisi yaşanan bir dizi tatsız, yıpranmış, güvensizliğe dayanan durumdan kaynaklı kabul edilmelidir ki esnek olacaktır. Ancak genel anlamda ortak hareket etme noktasında ilkesel bir duruşumuz ve tutumumuz söz konusu değildir. Halk içindeki bir güç olarak değerlendirmemiz, bu grubu hiçbir şey olmamış gibi ele almamızı, parti yıkıcısı tutumlarını anlayışla karşıladığımız ya da herhangi bir parti ve örgüt olarak görmemizi gerektirmez. Ancak gerginliğe dayanan bir siyasetten hızla uzaklaşmak, partimizin gündeminden hızla düşürmek, bir iç sorun gibi ele alma yaklaşımından uzak olmamız gerektiğini tüm güçlerimiz kavramalıdır.

Bu hareketle mücadelemiz siyasi-ideolojik temelde, fikirsel ve pratik anlamda tüm her cephede devam edecektir. Parti güçlerimiz bu hareketi hızla gündemlerinden çıkarıp sınıf mücadelesine yüzlerini dönmeleri, işçi sınıfı ve ezilen halk kesimlerinin devrimci ihtiyaçlarına yanıt olacak bir çizgi ve hattı örmeleri gerekmektedir. Partimizin bu ayrışma da yaşadığı güç kaybını tamir edecek, zayıfladığı alanlarda yeniden örgütlenmeye odaklı, kaybettiği alanları yeni baştan örgütlenme yaklaşımı içinde olmalıdır. Sağ Tasfiyecilerin yanında kalan parti tabanımız uzun erimli, soluklu ve doğru devrimci pratikle ikna edilmeli ve parti saflarına kazandırılmalıdır. Bu ideolojik-siyasi mücadeleyi de içeren bir süreçtir. Bu kesimde kalan parti tabanımızla ilişkilennemiz daha fazla olmalı, daha etkin ve ikna edici temellere dayanmalıdır.

Bu tablo içinde özellikle bu cenahta artık partimizin sorunlarıyla ilişkili değildir. Partimize ve kadrolarına yönelik şaibe yaratan, karalamayı içeren, teşhir eden, dedikodu yayan tutumlarına son vermelidirler. Bu eksen de şaibe yaratan, dedikodu yayan her kim olursa partimiz sessiz kalmayacaktır. İdeolojik ve siyasi eleştiri sınırlarını aşan her dedikodu, şaibe ve teşhir karşı-devrimci faaliyet olarak ele alınacaktır. “Bağlantısız” ya da bağlantılı olan her kim olursa olsun partimiz buna sessiz kalmayacaktır. Bu konuda devrimci sorumlulukla hareket edildiği takdirde, devrimin görev ve ihtiyaçlarına odaklanan, devrime ve devrimcilere güvensizlik yaymayan, düşmana provokasyon yaratma zemini vermeyen bir zemini örgütlemek mümkün olacaktır. Bu devrimin, halkın ihtiyaç duyduğu şeydir. Dışında kalmış bir partiyi, örgütü ve kadrolarını şaibe altında bırakmak, onun hakkında dedikodu yaymak, kadrolarını teşhir etmek devrimci bir faaliyet kapsamına girmemektedir. Bu sorumluluğu partimiz başından beri hissetmekte ve taşımaktadır. Aynı duyarlılığı tüm herkesten beklemekte hakkımızdır.

Partimiz, devrimci kamuoyuna ve halkımıza ve uluslararası proletaryaya; ortaya çıkan bir bölünmüşlük tablosu sunması her ne kadar bir güç kaybı ve olumsuzluk olsa da, partimizin bileşeni olmaktan vazgeçen kesimin yarattığı tahribatı partimiz kısa sürede ortadan kaldıracak iradeye sahiptir. Zira bundan daha ağır sonuçları olan ayrılık ve kopuşları partimiz yaşamıştır, bu konuda deneyim ve birikimi güçlüdür, baş etme yeteneği vardır. Bundan kimsenin şüphesi olmamalıdır.

Partimiz Enternasyonal proletaryanın Türkiye ve Türkiye Kürdistanı parçasındaki öncü komünist kurmayı olarak, Türkiye’de devrim halk demokrasisi, sosyalizm ve yüce komünizm davası uğrunda sürdürdüğü mücadelesini; yaralarını sararak, zaaflarını aşarak, güçlerini derleyip-toparlayarak, düşmana karşı sınıf mücadelesinin denizine atılarak, devrimci görevlerini kesintisiz sürdürmeye devam edecektir. Bu tarihsel görevi ve zorunluluğu başarmaya muktedirdir.

Şan Olsun Partimiz TKP/ML’ye, Önderliğindeki TİKKO ve TMLGB’ye!

TKP/ML-MK
(TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST-MERKEZ KOMİTESİ)
EKİM 2017